

Kedves Testvérek!

Az évközi tizenkilencedik vasárnapon Jézus intése hangzik fel templomainkban: „Éberén várjátok az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.” Legyetek éberek, figyelmeztet az evangélium. A visszatérő gazda képét idézi fel Jézus. Annak a gazdának, aki vagyont és sok mindent rábízott szolgálaira, s amikor visszatér, reméli és elvárja ébren és készenlétben találja a szolgákat.

Mennyi mindent ránk bízott a Teremtő! Ki tudná felsorolni, amiért felelősek vagyunk. Ránk bízott a mai nap, a tehetségem, szüleim, gyermekeink, barátaink, sorolhatnám tovább. Kerényi Grácia a Senki kutyája című versében így fogalmaz.

Az élet a kezünkre bízott:

a virágok, barmok és csillagok.

Kezünkre bízott az élet:

a füvek, a halak, a férgek.

Az élet bízott kezünkre:

a repülőgép, meg az ürge.

Miránk, az emberekre bízott

az ökörszem, meg a cickafarok.

Az emberekre bízott, miránk

az élet — a világ.

Jézus figyelmeztet, hogy legyünk éberek! Ébren lenni, annyit jelent, mint figyelni, kapcsolatban lenni a körülöttünk levő világgal és Istennel. Annyit jelent, mint érzékenyeknek lenni a jelekre, finom érintésekre, figyelmeztetésekre.

A görög papszentelési szertartásnak csodálatos jelenete, amikor a szentelő püspök az újonnan felszentelt pap kezébe adja a Kenyeret, ezekkel a szavakkal. Fogadd bizományba a mi Urunk Jézus Krisztus drága testét, és őrizd meg azt az Úr eljöveteleig. A papra Krisztus szolgálata bízott. A szülőkre a gyermekek felnevelésének szolgálata. Házastársakra az egymás segítése. Tanárra a diákok oktatás és nevelése, politikusra a közjó szolgálata, minden emberre sokféle más adottság és feladat. Tudom mit bíztak rám? S tudok-e élni a rám bízott lehetőségekkel? Figyelek-e, éber vagyok-e, kész vagyok-e arra, hogy adandó alkalommal számot adjak róla? Újra és újra kihívásokkal kell szembe néznünk, nehéz helyzetekben kell helytállnunk. Emberségből kell vizsgáznunk.

Balassi Bálint írja, a „A végek dicsérete” című versében tanították az iskolában:

„Az jó hírért névért s az szép tisztességért

ők mindent hátra hadnak.

Emberségről példát, vitézségről formát

mindeneknek ők adnak.”

Ajándékba kaptunk egy kincset, az életünket, amely titkokkal van tele. Csodálkozunk. Keressük az életünk értelmét. Keressük a célját. Ahhoz, hogy célba érjünk, szabadságra és tisztességre van szükségünk.

A mai ember mintha fogságban élne. A pillanatok fogságában. A számítógépek és mobilok fogságában. Mintha nem tudnánk megkülönböztetni a lényegest, a lényegtelenről. Máskor a teljesítmények fogságában élünk, mérünk, hasonlítgatunk, - pedig igazában csak saját lehetőségeinkhez mérhetjük magunkat. Sokszor egy téves jövőkép fogságában élünk, amikor úgy akarunk megteremteni valamiféle furcsa anyagi jólétet, hogy elfeledkezünk közben a mostani pillanat soha vissza nem térő lehetőségéről.

Világosan ki kell jelölni a célt, meg kell válogatnunk az eszközöket, amelyek segítenek, hogy célba jussunk. Jézus az Isten gyermekeinek szabadságára hívja követőit. Szabad vállalkozásra és elköteleződésre. Szolgálatra. Ez ad értelmet az életnek.

Egy nagyon elfoglalt férj és feleség bemegy a játékszertbe. Gyermekeknek akarnak venni valamit. Nagyon elfoglaltak vagyunk, mondják az eladónak, keresünk valamit, ami a gyermeket jól le tudja kötni, ami elfeledteti vele, hogy egyedül van. Tud ajánlani valamit? Az széttárt karokkal csak annyit mond. Sajnálom, de szülőkkel nem szolgálhatok.

Legyetek éberek! Álljatok készen! – Várjuk, hogy megnyíljon az ég, és megjelenjen számunkra a Szabadító.

Mindannyian őrzünk adományokat. Bizományba kaptuk, vagyis megbízik bennünk az Úr! Bízunk abban, előlegezett bizalommal, hogy éberek maradunk, hogy ajándékait nem szórjuk el, a sötétségbe nem szórjuk szanaszét.

Ajándékozásra készülünk magunk is. Az ajándék akkor igazi, ha önfeledten szabaddá teszi azt, aki kapja. Készek vagyunk arra, hogy önmagunk váljunk ajándékká? Szüleink, gyermekeink, mindenkinek, aki ránk van bízva?

Éber vagyok-e? Csökken az éberségem a túlzott igénybevételtől. Ha álmvilágban élek, s nem vetek számot igazi önmagammal, nem vagyok éber. Éberségünket csökkentik, sőt akár teljesen meg is szüntetik furcsa kábítószeres: ha örökösen szóló rádió vagy televízió, vagy a mobiltelefon csengőjének hangja, vág el a külvilágtól és önmagamtól. Ha eszeveszett nyüzsgésbe, tevékenységbe menekülök, és nem merek szembenézni önmagammal. Ha belemenekülök a filmek világába és kritikátlanul azonosulok mindazokkal, akiket elem vetítenek. Megdöbbentő tény, egyedül az ember az a lény, amelyik önmaga szintje alá tud süllyedni. S az elkábított – elkábult ember ilyen. A figyelő, a nyitott, az éber, a találkozásra kész ember pedig képes arra, hogy önmaga fölé emelkedjen.

Amit kapatunk – és mindannyian őrzünk adományokat, tehetséget, szorgalmat, – bizományba kaptuk. Felhasználásra, elszámolásra, számadásra. Bizományba: vagyis megbízik bennünk az Úr. Bízunk abban, előlegezett bizalommal, hogy az emberi szeretett kiárad a világ felé, hogy éberek maradunk. Adományait nem kótyavetyéljük el, és a sötétségben nem szórjuk szanaszét. Ha erre a bizalomra méltónak találtatunk, hogy barátságát és önmagát adja ajándékkul az Úr. Amen.